

“Η Κρήτη είναι έρωτας και με μιας με παρέσυρε”

Η γνωστή συγγραφέας Ρένα Ρώσση - Ζαΐρη μιλά στην “Π” με αφορμή το νέο της βιβλίο που διαδραματίζεται στην Κρήτη

Της Αντωνίας Κουτσάκη

Η γνωστή συγγραφέας Ρένα Ρώσση Ζαΐρη γεννήθηκε στην Αθήνα, όμως έχει μια σχέση έρωτα με την Κρήτη, την οποία επέλεξε ως χώρο για να τοποθετήσει τους ήρωες του νέου της βιβλίου “Στην αγκαλιά του ήλιου” που κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις “Ψυχογιός”.

“Όταν άρχισα-λέει η ίδια μιλώντας στην “Π”- να γράφω για την Κρήτη, αχ, πίστεψα πως δε θα τελειώσω ποτέ. Όταν καταπιάστηκα με αυτό το κομμάτι της γης, με την τόσο δυνατή ενέργεια, παρασύρθηκα. Τα μάτια μου γέμισαν φως. Μύριζα το δίκταμο, το θυμάρι, το φασκόμηλο, τη ρίγανη, τραγουδούσα κρητικές μαντινάδες. Έρωτας είναι η Κρήτη, έρωτας!”

Άλλωστε το νησί μας στάθηκε αιτία κι αφορμή για τούτο το βιβλίο αφού μέσα από αυτό αποτρέπει φόρο τιμής σε μια γυναίκα, μια ηρωίδα, που άνοιξε για χάρη της συγγραφέως τα κατάβραθα της ψυχής της.

“Τη γνώρισα - αναφέρει - χρόνια πολλά πριν αυτή τη γυναίκα, όταν είχα έρθει στα Χανιά παρέα με τον άντρα μου. Μου μίλησε για την ιστορία της ζωής της. Αυτή που καταθέτω “Στην αγκαλιά του ήλιου”.

Μια δυνατή κι αληθινή ερωτική ιστορία. Ο έρωτας μιας Αρετούσας κι ενός Ερωτόκριτου σε έναν πεντοζάλη ανάμεσα στο χθες και το σήμερα.

“Είναι - τονίζει - η ιστορία μιας Κρητικοπούλας κι ενός Γερμανού, σε εκείνα τα πονεμένα, τα δυσβάσταχτα χρόνια. Κι όλα μπερδεύτηκαν κι όλα συνέχισαν να χορεύουν ξεφρενα, σε μια συγκλονιστική περιπέτεια ζωής.

Και το μυθιστόρημα τραβούσε τον δρόμο του και εγώ συνέχιζα να χορεύω στα μονοπάτια του, στο παρόν”.

Ολόκληρη η συνέντευξη της κ. Ρώσση Ζαΐρη στην “Π” είναι η εξής:

“Όταν καταπιάστηκα μ’ αυτό το κομμάτι γης, με την τόσο δυνατή ενέργεια, τα μάτια μου γέμισαν φως”

«Η Κρήτη κυριαρχεί στο νέο σας βιβλίο “Στην αγκαλιά του ήλιου”. Γιατί επιλέξατε το νησί μας ως θέατρο για τους ήρωες σας;»

Αρχές της περσινής άνοιξης ήταν που ξεκίνησα τις εκδηλώσεις για τα «Δίδυμα Φεγγάρια», το μυθιστόρημα που εκδόθηκε το 2014 από τις εκδόσεις Ψυχογιός. Ήμουν χαρούμενη που θα γινόμουν και πάλι ένα με τους αναγνώστες μου. Τις πρώτες ημέρες του Ιουνίου έφτασα και στη μαγευτική Κρήτη. Κι έτυχε να μείνω σε ένα ξενοδοχείο, στον Άγιο Νικόλαο.

Πάνω ακριβώς από τη Λίμνη.

Την κοιτούσα ώρες από το μπαλκόνι μου τη λίμνη. Την κοιτούσα, μαγεμένη. Είχα κολλήσει το βλέμμα μου στα γυμνά, κοκκινόχρωμα βράχια της και στον γκρεμό τους που ορθώνεται κατακόρυφος και καθρεφτίζεται στα νερά. Ξαφνικά ένας νεαρός άντρας βούτηξε στο κενό. Από εκείνο τον γκρεμό. Κι έπεσε στη Λίμνη. Από μεγάλο ύψος. Γρήγορα τον είδα να ξεπροβάλει στην επιφάνεια. Χαμογελούσε.

Και μαζί του, μου χαμογελούσε και η ίδια η λίμνη. Γιατί ήξερε πως στα νερά της καθρεφτιζόταν η ομορφιά, το μυστήριο και η μαγεία που χρειαζόμουν τόσο, για να συνεχίσω να γράφω το μυθιστόρημα που είχα ήδη ξεκινήσει, για να τα καταφέρω να φτάσω «Στην αγκαλιά του ήλιου».

«Πόσο το μέρος επηρεάζει την εξέλιξη ενός βιβλίου σας;»

Όταν άρχισα να γράφω για την Κρήτη, αχ, πίστεψα πως δε θα τελειώσω ποτέ. Όταν καταπιάστηκα με αυτό το κομμάτι της γης, με την τόσο δυνατή ενέργεια, παρασύρθηκα. Τα μάτια μου γέμισαν φως. Μύριζα το δίκταμο, το θυμάρι, το φασκόμηλο, τη ρίγανη, τραγουδούσα κρητικές μαντινάδες. Έρωτας είναι η Κρήτη, έρωτας!

Έγραφα κι άκουγα να ουρλιάζουν μέσα μου τα λόγια του λατρεμένου Καζαντζάκη. Κι ήταν τόσο εύκολο να ανακαλύψω τον ήλιο σε αυτό το νησί. Μεμιάς παρασύρθηκα, μεμιάς χώθηκα βαθιά στην ιστορία του. Ταξίδεψα μέχρι τη Μάχη της Κρήτης.

“Όταν καταπιάστηκα μ’ αυτό το κομμάτι γης, με την τόσο δυνατή ενέργεια, τα μάτια μου γέμισαν φως”

«Η Κρήτη κυριαρχεί στο νέο σας βιβλίο “Στην αγκαλιά του ήλιου”. Γιατί επιλέξατε το νησί μας ως θέατρο για τους ήρωες σας;» Αρχές της περσινής άνοιξης ήταν που ξεκίνησα τις εκδηλώσεις για τα «Δίδυμα Φεγγάρια», το μυθιστόρημα που εκδόθηκε το 2014 από τις εκδόσεις Ψυχογιός. Ήμουν χαρούμενη που θα γινόμουν και πάλι ένα με τους αναγνώστες μου. Τις πρώτες ημέρες του Ιουνίου έφτασα και στη μαγευτική Κρήτη. Κι έτυχε να μείνω σε ένα ξενοδοχείο, στον Άγιο Νικόλαο. Πάνω ακριβώς από τη Λίμνη. Την κοιτούσα ώρες από το μπαλκόνι μου τη λίμνη. Την κοιτούσα, μαγεμένη. Είχα κολλήσει το βλέμμα μου στα γυμνά, κοκκινόχρωμα βράχια της και στον γκρεμό τους που ορθώνεται κατακόρυφος και καθρεφτίζεται στα νερά. Ξαφνικά ένας νεαρός άντρας βούτηξε στο κενό. Από εκείνο τον γκρεμό. Κι έπεσε στη Λίμνη. Από μεγάλο ύψος. Γρήγορα τον είδα να ξεπροβάλει στην επιφάνεια. Χαμογελούσε. Και μαζί του, μου χαμογελούσε και η ίδια η λίμνη. Γιατί ήξερε πως στα νερά της καθρεφτιζόταν η ομορφιά, το μυστήριο και η μαγεία που χρειαζόμουν τόσο, για να συνεχίσω να γράφω το μυθιστόρημα που είχα ήδη ξεκινήσει, για να τα καταφέρω να φτάσω «Στην αγκαλιά του ήλιου». «Πόσο το μέρος επηρεάζει την εξέλιξη ενός βιβλίου σας;» Όταν άρχισα να γράφω για την Κρήτη, αχ, πίστεψα πως δε θα τελειώσω ποτέ. Όταν καταπιάστηκα με αυτό το κομμάτι της γης, με την τόσο δυνατή ενέργεια, παρασύρθηκα. Τα μάτια μου γέμισαν φως. Μύριζα το δίκταμο, το θυμάρι, το φασκόμηλο, τη ρίγανη, τραγουδούσα κρητικές μαντινάδες. Έρωτας είναι η Κρήτη, έρωτας! Έγραφα κι άκουγα να ουρλιάζουν μέσα μου τα λόγια του λατρεμένου Καζαντζάκη. Κι ήταν τόσο εύκολο να ανακαλύψω τον ήλιο σε αυτό το νησί. Μεμιάς παρασύρθηκα, μεμιάς χώθηκα βαθιά στην ιστορία του. Ταξίδεψα μέχρι τη Μάχη της Κρήτης.

“Είναι μια αληθινή ερωτική ιστορία, ο έρωτας μιας Κρητικοπούλας κι ενός Γερμανού”

“Λέτε “Ολόκληρη τη ζωή μας τη ζούμε στις πιο μικρές ευτυχισμένες μας στιγμές”. Χάνουμε το αληθινό νόημα περιμένοντας τα μεγάλα και τα σπουδαία που ίσως δεν έρθουν ποτέ;”

Ολόκληρη τη ζωή μας, την ευτυχία μας, τη ζούμε σε στιγμές, σε εκφράσεις, σε ανάσες, σε χαμόγελα, σε συναισθήματα. Κι αυτά ακριβώς είναι τα μεγάλα και τα σπουδαία μας.

Είναι η αγάπη και η φροντίδα στα μάτια μιας μάνας, η αίσθηση πως αποτελείς μέλος μιας οικογένειας, τα δώρα της γης που ετοιμάζεσαι να γευτείς και τόσα- τόσα πολλά. Είναι κι ένα συναίσθημα τόσο δυνατό που χώνεται σε κάθε κύτταρό σου, έτοιμο να σε παρασύρει στο πέρασμά του. Ένα συναίσθημα που οι άνθρωποι ονόμασαν "έρωτα".

Ευτυχία είναι δυο χέρια που σε αγκαλιάζουν, η μυρωδιά ενός μωρού, το χάδι του ήλιου, ένα ποτήρι κόκκινο κρασί, μικρές, μικρούτσικες στιγμές ζωής.

Η ευτυχία είναι άυλη. Η ευτυχία είναι τόσο, μα τόσο ευαίσθητη.

Και φευγαλέα. Και κλαψιάρα. Γιατί ορμάει στα συναισθήματά σου και τα απογειώνει. Γιατί δε σε αφήνει να μιλήσεις,

Μόνο να κλάψεις...

Καθώς έγραφα το καινούργιο μυθιστόρημά μου, οι «ήλιοι» μου, άρχισαν να γίνονται ένα με αυτούς τους ανθρώπους που χώνονται ξαφνικά στη ζωή μας κι ύστερα φεύγουν. Εξαφανίζονται.

Στις πιο μικρές στιγμές μαζί τους όμως, ζούμε ολόκληρη τη ζωή μας. Όπως λέει και ο ποιητής, Τάσος Λειβαδίτης.

Γιατί είναι οι άνθρωποι που σημαδεύουν για πάντα την ύπαρξή μας. Όπως εκείνος ο Γερμανός αξιωματικός που σημάδεψε για πάντα τη ζωή της Κρητικοπούλας ηρωίδας μου.

Γιατί αληθινή ευτυχία μπορεί να είναι ένας και μόνο άνθρωπος. Και οι στιγμές μας μαζί του".

"Ο αγαπημένος σας συγγραφέας όπως έχετε δηλώσει είναι ο Νίκος Καζαντζάκης. Έχει επηρεάσει και το έργο σας;"

Ό,τι κι αν γράφω, ό,τι κι αν σκεφτώ, αφητηρία έχει την εποχή που ζω και τις ανάγκες της. Χρειάζομαι μια πρόταση, μια ιδέα, κάτι να με βοηθήσει να ξεκινήσω το ταξίδι. Παρέα με τους ήρωες βιώνω καταστάσεις, γίνομαι κομμάτι τους. Προσπαθώ να «μιλήσω» στις καρδιές των αναγνωστών, προσπαθώ να τους βοηθήσω, καταθέτω την ψυχή μου. Θέτω πάντοτε έναν στόχο. Που αποτελεί την πηγή της έμπνευσής μου.

Με έχει επηρεάσει απίστευτα ο λατρεμένος μου συγγραφέας και φιλόσοφος για μένα, ο Νίκος Καζαντζάκης. Λατρεύω κάθε του βιβλίο, κάθε πρότασή του. Το «Αγαπώ θα πει χάνομαι» το έγραψα με στόχο την αγάπη. Τίτλος του τα ίδια τα λόγια του Καζαντζάκη. Το «Κόκκινο Κοράλλι» το έγραψα με στόχο την αλήθεια και πάλι ο τίτλος του είναι εμπνευσμένος από εκείνον. Στα «Δίδυμα Φεγγάρια», ταξίδεψα στην ανάσα του Θεού πάνω στη γη, στον έρωτα, σύμφωνα με τον αγαπημένο μου συγγραφέα. «Στην αγκαλιά του ήλιου, πάλεψα να φωτίσω τους σβησμένους ήλιους τον άλλων και πάλι επηρεασμένη από εκείνον.

Νομίζω πως είναι μοναδικός, αναντικατάστατος. Πολλές φορές χώνομαι στις φράσεις του για να ανασάνω, για να πάρω κουράγιο. Και ζω στ' αλήθεια όπως με προέτρεψε εκείνος. Με τα δικά μου πινέλα και τα χρώματα ζωγραφίζω τον παράδεισό μου και μπαίνω μέσα.

Δεν έχει επηρεάσει μονάχα το έργο μου, αλλά την ίδια τη ζωή μου..."

"Τρελαίνομαι να χαρτογραφώ τις ανθρώπινες ψυχές"

Είναι εύκολο στην Ελλάδα του σήμερα ένας συγγραφέας να ζει από την δουλειά του;

Δυστυχώς μόνο το 8% του ελληνικού λαού διαβάζει. Έτσι δεν είναι εύκολο να ζει ένας συγγραφέας από τη δουλειά του. Η γραφή όμως δεν είναι δουλειά. Είναι ανάσα, είναι λαχτάρα, είναι ανάγκη. Κι αν κάποιος συγγραφέας στην Ελλάδα καταφέρνει να ζει μέσα από τη γραφή του, τότε είναι πολύ τυχερός, γιατί σίγουρα τον λατρεύουν οι αναγνώστες του, γιατί σίγουρα ανήκει σε έναν εκδοτικό οίκο που τον σέβεται.

Θα επιστρέφατε στην παιδική λογοτεχνία;

“Μα δεν έχω φύγει ποτέ μακριά από την παιδική λογοτεχνία. Όλα μου τα βιβλία ενηλίκων και παιδικά κυκλοφορούν από τις εκδόσεις Ψυχογιός. Φέτος τον Ιανουάριο μάλιστα κυκλοφόρησαν δύο καινούρια παιδικά βιβλία, «Η Ντανιέλα και τα Επτά Λυκάκια», «Η Ντανιέλα και οι Επτά Χιονάτες».

Η Ρένα των παιδιών βοηθάει τη Ρένα των ενηλίκων και το αντίστροφο. Όσο παράξενο κι αν φαίνεται, είναι κομμάτι του εαυτού μου και τα δύο είδη γραφής.

Είναι πολύτιμο, είναι συναρπαστικό να γράφω και για μικρά και για «μεγάλα» παιδιά”!

Έχετε σκεφτεί ποιο θα είναι το επόμενο σας βιβλίο;

“Χαϊδεύω συγγραφικά τώρα το «Βαθύ Γαλάζιο», ένα βιβλίο μου που κυκλοφόρησε το 2008 και θα κυκλοφορήσει ξανά αναθεωρημένο από τις εκδόσεις Ψυχογιός τον Ιανουάριο του 2016. Και φυσικά ταξιδεύω γράφοντας στο καινούργιο μυθιστόρημά μου, αυτό που θα βρεθεί στα ράφια των βιβλιοπωλείων του χρόνου τον Μάιο. Η ηρωίδα του είναι μια ταλαντούχα ηθοποιός με ναρκισσιστική συμπεριφορά. Τρελαίνομαι να χαρτογραφώ τις ανθρώπινες ψυχές και προσπαθώ να γράψω ένα μυθιστόρημα, που εύχομαι να κόψει ανάσες”.